

SZÁRNYPRÓBA

Varga Nikolett 1996. március 10-én született a nagyszőlősi járási Csepében. Tanulmányait 2002-ben kezdte a Csepei Középiskolában. 2009-ben a Beregszászi Bethlen Gábor Magyar Gimnázium diákja lett. 2011-ben a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görög Katolikus Líceum tanulója. 2012-ben kezdte meg tanulmányait a Munkácsi Humán-Pedagógiai Kollégiumban, ahol 2016-ban diplomázott. 2016-tól az Ungvári Magyar Tannyelvű Elemi Iskola és Drugeth Gimnázium tanára.

VARGA NIKOLETT

ISMERŐS CIPŐBEN

Mindig a földet nézem, miközben sétálok. Így tudom legegyszerűbben elkerülni azt, hogy köszönöm kelljen az utcán. Akaratlanul is számolni kezdem a talpam alatt futó macskaköveket. Sosem érek el tízig, de mégis elégedettséggel tölt el.

Sokan váraкоznak a hirdetésekkel teletűzdelt fűzfa alatt. A városi buszok közül több is elhalad ezen az úton. A túloldalon egy fiatal lány álldogál. Nehéz nem észrevenni, hiszen feltűnő narancssárga mellényt visel. Kezében színben ruházatához illő seprű, amit minden bizonnyal nem emiatt választott. A mellény alól is jól látszik a számomra eddig ismeretlen árnyalatú zöld pulóver. A látszólag sokat viselt fekete nadrág nem tudja kellően elrejteti vékonyka lábait. Mire a rózsaszín gumiszandálhoz érnék, már meg is jelenik a busz. Hosszú fékcsikorgás jelzi érkezését.

Két kézzel kapaszkodom a mellettem lévő ülésbe. Tudom, már csak két megálló és lesz ülőhely. A buszon utazó emberek nagyrésze a közeli piac előtt száll le. Tisztán látszik, szinte mindenki lábánál ott a nagy, zöldségekkel vagy épp ruhával megpakolt táska. Egy kosztümös középkorú nő száll fel a buszra. Lenézően pillant a mellettem utazó idős hölgyre, akinek lábainál ott pihen a két csíkos táska. Nem hallom, hogy min kezdenek el vitatkozni, csak az utolsó néhány mondatot kapom el:

– ...hagyná inkább, hogy az emberek munkába menjenek!

- Én is munkába megyek.
- Hát persze... munkába.

Sikerül az ablak mellé ülnöm, de a kívülről ráragasztott hirdetésektől alig lehet kilátni. A szandálomat nézegetem és elégedetten állapítom meg, hogy még mindig milyen jó állapotban van. Használtan találtam rá, egy sárga és piros betűkkel jelzett boltban. Ez a két szín ma már minden utcában visszaköszön. És valamennyi üzletükben egymást kerülgetve versengenek a vásárlók mások megunt ruhadarabjaiért. A kicsit kopott barna szandálon két pánt keresztezi egymást, ami szépen simul a lábfejemre. Bokámat egy fényes dísszel zárva öleli körül. Ahogyan a macskakövet reggel, hasonlóan figyelem a sarkán futó kockamintát is. Az apró négyzetek befedik az egész talpat. Csak ekkor veszem észre a vékony kis repedést, ami mint egy régi társasjátékban, úgy húzza át a szabályos kis négyzeteket.

A fék megrezegetti az olcsó papírra nyomtatott hirdetések betűit. Ideje lezállnom. Csak néhány dologra van szükségem, hamar végzek is a bevásárlással. Hazaúton inkább a séta mellett döntök. A kockaköveken halkán kopog a szandálom talpa. Csak a kapuhoz érve veszem észre, hogy a reggel felfedezett vékony kis repedés mentén kettétört a kockamintás bőr. Kénytelen leszek megválni tőle. Több dolog mellett a szandálom is a kék tartály mélyére kerül.

Általában azonnal felébredek a telefon hangjára. Mindig nyugtalanul indul miatta a reggel, nem szeretem azt a hangot. Ma is érdekesebbnek találom a macskakő mintázatát a szembejövő emberek álmos tekinteténél. A fűzfa alatt várakozom. Három fiatal közeledik az utca végén. Kezükben mellényükhöz illő narancssárga seprű. A jobboldali egy fiatal lány. A sárga mellény alól jól látszik világoszöld pulóvere. Vékonyka lábain fekete nadrág, amelyek egy kockássarkú barna szandálban végződnek.

AZ AJTÓ MÖGÖTT

A legérdekesebb ember, akivel a városban töltött éveim alatt találkoztam, az egy bohókás, hetven év körüli, alacsony, ős hajú néni volt. Lakása közvetlenül a görögkatolikus templom mellett épült, valamikor nagyon rég, közel a központhoz. Tavasszal a környéken lévő szakura virágait a bejárat elé seperte a szél. Megnyugtató volt arra sétálni. Nekem lakásra volt szükségem, a néninek albérlőre. Megnéztem a lakást, megbeszéltük az összeget, és követ-

kező héten már be is költöztem. Sötét, dohos folyosó végén bújtt meg aprócska szobáival, amiket egy rég nem festett barna faajtó zárt el a külvilágtól. A fogadószobában volt egy ágy, azt kaptam meg én. Sokat gondolkodtam, hogyan is kerülhetett oda, mivel az ajtó sokkal kisebb volt, mint az ágy támlája, ami faltól falig ért. Olyan volt, mintha a falakat építették volna köré. Fekhelyem mellett még éppen elfért egy könyvespolc. Rajta Jónéhány orosz szótár, pedagógiai szakkönyv és barna fedelű fotóalbum hevert. Mindegyiken vastagon ült a por. Távolról úgy tűnt, mintha az lenne a borító, olyan egységesen fedte be a könyvek felszínét.

Megvoltunk ketten a néniel, bár egyes dolgokhoz nehezen tudtam hozzászokni. Például ahhoz, hogy nem tudott olyan ételt készíteni, amibe ne rakott volna petrezselymet, és ez alól az almás sütemény sem volt kivétel.

Az alacsony mennyezetű konyhában az asztal körül négy szék volt. Kettőn fehér, hímzett és gondosan vasalt terítő, amely a vendégeknek volt fenntartva. Ezt sokszor hangoztatta a néni, bár rokonaival egyszer sem találkoztam, vagy barátaival, akiket a lakásra hívott volna fel.

Egyre gyakrabban értem haza arra, hogy a kopott ajtó mögül hallottam: mesél valakinek. Gondoltam, hogy telefonon beszélhet, bár effajta készüléket sosem láttam a kezében. Egy szerda délután csendesebben nyitottam az ajtót, a néni nem hallhatta, hogy a lakásban vagyok, és az addigi átéléssel folytatta a mesélést arról, kivel futott össze a piacon, milyen sor volt a kenyerespultnál, hogyan kínálta meg az egyik árus friss körtével, milyen drága lett a petrezselyem.

A félig nyitott ajtó mögül láttam, hogy egy nedves rongydarabbal törölgeti az ablaktölcön pihenő virágok leveleit, kedveskéimnek szólítja őket, és mesél nekik. Mindeközben az arca, a mozdulatai teljesen megváltoztak. Olyan átéléssel folytatta a történetet. Észre sem vette, hogy figyelem. Először az értetlenség, majd a mosoly jelent meg az arcomon. Lassan, ugyanilyen csendesen visszamentem a barna, kopott ajtóhoz, kinyitottam, majd újra bezártam, úgy, hogy azt a néni is meghallja.

Egy évig éltem abban a lakásban. Ennyi idő alatt hozzászoktam: az ajtót úgy kell bezárom, hogy festékforgács hulljon a földre, hogy petrezselyemmel bármelyik étel finomabbá tehető, és teljesen természetes dolog, ha valaki sapkában porszívózik, cserépbe ülteti a csonarat, vagy a levesből villával eszi a tészta.

Kiköltözésem után hosszú ideig nem találkoztam a néniel. Mikor összefutottunk a piacon egyszer, épp petrezselymet vásárolt.